

[Erhard Jakobsen]

ne i nogle år. Hvis ikke man er parat til at gøre det, får vi ikke en varig forbedring af valutabalancen, og så kan man godt opgive alle de mange planer, som jeg i hvert tilfælde heller ikke har for meget tilovers for i forvejen.

Jeg kan på det punkt sige, at man kan fuldstændig regne med CDs assistance, hvis det gælder om at træffe foranstaltninger, der skal beskytte valutastillingen. Det gælder også, når vi taler om den meget omtalte konkurrenceevne, som jeg selvfølgelig glæder mig over at regeringen så stærkt fremhæver. Det synes bare ikke logisk at følges op i det, man derefter siger. Men i hvert fald kan regeringen regne med, at skulle det blive nødvendigt at lave de polske tilstande, som hr. Gert Petersen mener det kan føre til, så skal vi gerne medvirke. Det er selvfølgelig, fordi vi ikke tror en døjt på, hvad hr. Gert Petersen sagde om det.

Vi mener, at det ville være en særdeles god forretning for alle her i landet, ikke mindst for lønmodtagerne, om man måske engang i årets løb byttede 4 dyrtidsportioner om med 2.000 kr. i skattelettelse eller et eller andet beløb i den størrelsesorden. Ingen skal snydes. Enhver ved, at 2.000 kr. i skattelettelse i hvert fald er mere værd for en lønmodtager end 4.000 kr. i lønforhøjelse. Og for erhvervslivet betyder det en væsentlig omkostningsbesparelse, hvis det kan gøres. Vi er mange, der har talt om det ved mange lejligheder, men nu var der måske grund til at overveje det, for også regeringen er formentlig enig i, at noget af det, der kan slå vores valutasituation i stykker, vores konkurrenceevne i stykker, er, hvis lønforhøjelserne i løbet af året bliver for store. Jeg ved godt, det er overladt til de private, det erkender vi, det respekterer vi, men vi får jo ansvaret, dette høje ting og regeringen får jo ansvaret for konsekvenserne af, at man ikke holder sig i underkanten af en 8-9 pct. i den samlede stigning.

Hvad regeringen siger om landbruget, er noget, som C og D fuldt og helt. . . (*Munterhed*). . . formentlig også C og D, men desuden CD, helt kan støtte. Bemærkningerne om gældsordninger, vil vi nok have præciseret noget mere. CD mener og har på et tidligere tidspunkt sagt til regeringen – derfor er det forkert, når regeringen hele tiden fortæller, at der ikke var alternative planer, for CD

har for længst talt om det – at man må inddrage kreditor noget mere i billedet, når det gælder om at finde en betalingsordning. Det kan ikke bare være den landmand, der har investeret en masse og taget en risiko, da han troede, det gik godt, der skal bære risikoen ved det. De, der har finansieret det, har været med til at tilskynde ham til at tage det lån ved at give ham kreditten, og de må i givet fald også bære noget af det. Det kommer de jo til alligevel, for bliver der tvangsauktion, får de jo ikke deres penge fuldt ud alligevel. Vi har for opfordret regeringen til at gå tilbage til 1930'ernes politik og finde frem til de gamle akkordordninger. Mon ikke dér var noget, man kunne bruge her?

Tanken om negativ indkomstskat havde også i de forhandlinger, vi havde med regeringen, vores tilslutning, og det vil den have stadig væk. Og så beder vi altså endnu en gang om, at man overvejer det, der vel også nok er landbrugets hovedkrav: lad os blive fri for jordskatterne. Kan det ikke lade sig gøre på én gang, så gør det gradvis, sådan at fremtidens landmænd ved, at jordskatterne ikke er noget, de behøver at regne med mere, for de forsvinder gradvis. Finansielt er det til at overkomme. Man skal alligevel ud med nogle penge, og jeg tror, det vil være en af de mest effektive måder at hjælpe landbruget på. Man kunne passende opfatte det som en undskyldning for den kæmpebrøler, man begik, da man i december 1979 – mod vores stemmer og mod et meget, meget stort mindretals stemmer her – gennemførte særskatten på landbruget, vel nok et af de største misgreb, man overhovedet har begået over for landbruget.

Hr. Camre talte om at få sandheden frem om indgrebene over for pensionskasserne. Det har vi bedt regeringen om at bidrage til ved at nedsætte en kommission, der nogenlunde så hurtigt, som det nu kunne lade sig gøre, udrede, hvad det egentlig er, vi har med at gøre, for det tør jeg vove at påstå – også efter at have hørt adskillige ministres udtalelser – at det ved man ikke. Man ved ikke, hvad man har med at gøre. Man ved ikke, hvordan pensionsforholdene er. Man ved ikke, hvordan midlerne faktisk anvendes. Man taler om passive og aktive anbringelser uden at vide præcis, hvad man taler om. Vi vil meget gerne have sandheden frem, og vi synes, det var rimeligt, at man fik den sand-